

Kız ve Beyaz Yanaklı Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Beyaz Yanaklı Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Her sonbahar Maya evinin arkasındaki tepeye çıkar ve beklerdi. Sarı yağmurluğunu turkuaz bir kazağın üzerine giyer, kırmızı lastik çizmelerini çekerdi. Yeşil bez çantasında kurşun kalemler ve rulo yapılmış kâğıtlar olurdu. Sonra sevdiği ses gelirdi: vak, vak, vak! Beyaz yanaklı bir kaz çatıların üzerinden uçardı; siyah boynu ileri uzanmış, beyaz yüzü rüzgârda parlardı.

Maya kaza Vak adını takmıřtı. Her yıl geniş kanatlarını iyice açarak kasabasının üzerinden uçardı. Göğsü gece gibi siyah, karnı kar gibi beyazdı. Bir bacağında küçük gümüş bir halka parlardı. Maya merak ederdi: "Nereden geliyorsun Vak? Nereye gidiyorsun?" Bir gün bunu öğreneceğine söz verdi.

Ruth Nine yolun ucunda otururdu. Lila bir hırka giyer, tel çerçeveli gözlük takar, yanında hep bir termos ve defter taşırdı. "Kazlar harika yolculardır," dedi Maya'ya. "Her yıl aynı yolu izlerler; soğuk kuzey topraklarından sıcak sulak alanlara." Maya'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Öyleyse Vak'ı takip edip bir harita yapacağım!"

Maya yeřil antasına kurřun kalemleri ve kâğıtları koydu. Ruth Nine elini tuttu ve birlikte yola ıktılar. Kasabanın kenarındaki sazlığın yanından getiler; uzun sazlar salınıyor, ördekler suda yüzyordu. "Bak," diye fısıldadı Ruth Nine. "Vak dinleniyor. Beyaz yanaklı kazların uzun gölerinde yemek yiyip uyuyacak güvenli yerlere ihtiyacı vardır."

Vak usulca vakladı ve beyaz kanat lekelerini açtı. Göğeyükseldi; Maya ile Ruth Nine kıvrımlı patikayı izleyerek onu takip etti. Geniş yeşil bir tarlayı geçip küçük bir tepeye tırmandılar. Tepeden Maya bütün sulak alanı ayna gibi parıldarken görebiliyordu. "Bu haritamdaki ilk durak," dedi ve dikkatle çizdi.

Sonra Vak onları kuzeye yönlendirdi; kayalık tepelerin ve soğuk, berrak göllerin üzerinden. Rüzgâr Maya'nın iki topuzunu dağıttı. "Brrr!" diye güldü. Ruth Nine termosundan sıcak kakao doldurdu. Vak'ın sessiz bir göle süzülüşünü izlediler; orada başka kazların yanında yüzüyordu. "Soğuk kuzey toprakları," dedi Ruth Nine. "Daha ileri uçmadan önce burada dinleniyor."

Günler sonra Vak yeniden güneye döndü. Maya ile Ruth Nine bir nehir boyunca, çiftliklerin ve ormanların yanından onu izledi. Balıkçılar, kuğular ve hızla kıvrıp kaçan küçük balıklar gördüler. "Uğradığı her yer bir yaşam alanı," diye açıkladı Ruth Nine. "Dinlenmek, beslenmek ve güvende kalmak için bir yuva." Maya her durağı parlak kalemle çizdi, çalışırken mırıldandı.

Maya'nın haritası renklendi ve kalabalıklaştı. Soğuk gölleri, yeşil sulak alanları, kıvrımlı bir nehri ve kasabasının yakınındaki sıcak sazlığı gösteriyordu. Her durağa küçük bir kaz çizdi. "Ama Vak yolu nasıl biliyor?" diye sordu. Ruth Nine gülümsedi. "Kazlar akıllıdır. Yolu hatırlarlar ve birbirlerini izlerler. Güvenli yerler bütün yolculuğu birbirine bağlar."

Eve dönünce Maya haritasını arkadaşı Pip'e gösterdi. Pip uzun boylu ve sıskaydı; kısa kıvrıkcık kızıl saçları ve kırmızı bir sırt çantası vardı. "Vay canına!" dedi, yeşil gözleri parlıyordu. "Vak bunca yolu mu uçtu? Bunu okulda paylaşmalıyız!" Dirseğindeki sargı, kollarını sallarken kıpırdadı. "Herkes kazların güvenli yaşam alanlarına ihtiyacı olduğunu bilmeli."

Okulda Maya büyük haritayı duvara açtı. Yuvarlak yüzü ısıldadı, aralıklı dişli gülümsemesi görüldü. Pip her durağı göstermesine yardım etti. "Vak burada dinleniyor," dedi Maya. "Burada yemek yiyor. Burada uyuyor." Sınıf arkadaşları yaklaşıp çizgileri parmaklarıyla takip ettiler. "Kazın bütün bu yerlere ihtiyacı var," diye neşeyle ekledi Pip.

Bir çocuk elini kaldırdı. "Ya bir yer yok olursa?" Maya bir an düşündü. "O zaman Vak'ın dinlenecek yeri kalmaz," dedi. "İşte bu yüzden yaşam alanlarını korumalıyız. Yerler birbirine bağlı olduğunda yaban hayatı güvenle yolculuk edebilir." Ruth Nine kapı aralığından başını salladı, tel gözlükleri parıldadı. "Her güvenli yaşam alanı hayvanlara bir armağandır."

Sınıf yardım etmeye karar verdi. Sazlığın yanına sazlar diktiler ve yaban hayatıyla ilgili bir afiş astılar. Pip herkese kuş rozetleri getirdi, Maya her birine küçük kazlar çizdi. "Yaşam alanlarını tam burada koruyabiliriz," dedi Pip. Maya haritasına parlak yeni bir yıldız ekledi, tam kendi kasabasının üzerine. "Burası bizim durağımız," diye gururla duyurdu.

Parlak bir sabah Maya yine tepede durdu. Vak, vak, vak! İşte Vak, sürüsüyle çatıların üzerinden uçuyordu. Maya rengârenk haritasını havaya kaldırıp salladı. "İyi yolculuklar Vak!" diye seslendi. Sarı yağmurluğu rüzgârda dalgalandı, iki topuzu zıplarken hopladı.

Ruth Nine yanına geldi; lila hırkası esintiye karşı sıcacıktı. "Harika bir şey yaptın," dedi usulca. "Her yerin nasıl önemli olduğunu gösteren bir harita." Maya soğuk kuzey göllerinden sıcak sazlığa uzanan kıvrımlı yola baktı. "Her durak Vak'ı koruyor," dedi. "Ve her arkadaş onları korumaya yardım edebilir."

Pip sınıf arkadaşlarıyla geldi; hepsi yaptıkları afişi taşıyordu. Birlikte kazların uçuşunu izlediler. Maya haritasını çevirdi ve en parlak kalemıyla yazdı: Yaşam alanlarını korursak yaban hayatı güvenle yolculuk edebilir. Neşeli, rengârenk haritası bağlantılı yerlerin kazlara ve her hayvana yıl be yıl yardım ettiğini gösteriyordu.

O akşam Maya haritasını yatağının üstüne astı. Uzaklardan gelen kaz seslerini duyabiliyordu; yumuşak ve düzenli. Soğuk gölleri, yeşil sulak alanları ve evinin yakınındaki sıcak sazlığı düşündü. "İyi geceler Vak," diye fısıldadı. Bir gün bütün yolu yeniden izleyecekti. Ve her yıl kazlar üzerinden uçtuğunda, onları evlerine kavuşturmaya yardım etmeye hazır olacaktı.